

Arrest

nr. 113 274 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERBIEST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara-afkomst. U bent geboren in het dorp Ulyat (district Jaghori, provincie Ghazni). Volgens de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bent u minstens 18 en waarschijnlijk 20 jaar. U hebt heel uw leven met uw ouders en uw jongere broers en zussen in het dorp Ulyat gewoond. Enkele maanden na uw vertrek uit Afghanistan zijn uw beide ouders aan ziekte overleden.

U werkte in een zaak waar ramen en deuren gemaakt worden in de bazaar van Sangi Masha, het districtscentrum van Jaghori. Asef, de eigenaar van de zaak, kreeg via zijn broers opdrachten van PRT (Provincial Reconstruction Team) en IRD (International Relief and Development). De Taliban zouden dit te weten zijn gekomen. Op 11 hamal 1391 (= 30 maart 2012) kwam een zekere Carlos naar de zaak waar u werkte. Hij gaf u een brief en zei erbij dat deze voor u en uw baas bestemd was. Toen uw baas de brief later las, bleek deze afkomstig te zijn van de Taliban. In de brief werd geëist dat jullie het werk voor de 'ongelovigen' zouden stopzetten en dat jullie de Taliban zouden vervoegen in de jihad. Hierna is uw baas verdwenen.

De dagen nadien hebt u nog in de zaak van uw baas gewerkt. Ongeveer een tiental dagen na het ontvangen van de brief, hebt u de zaak gesloten. Enkele dagen later werd een gelijkaardige brief bij uw huis afgeleverd door deze Carlos. Daarin stond opnieuw dat u uw werk moest verlaten en met de Taliban moest samenwerken. Uw vader heeft beide brieven gelezen. Hij raadde u aan het land te verlaten.

Twee of drie dagen later, op 3 saur 1391 (= 22 april 2012), bent u vertrokken. Na een reis van een tweetal maanden kwam u op 14 juni 2012 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw taskara, afgegeven op 28 hamal 1391 (= 16 april 2012), twee brieven van de Taliban, afgegeven op 8 jumada al-ula 1433 (= 31 maart 2012) en op 23 jumada al-ula 1433 (= 15 april 2012).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen rijzen er twijfels bij uw bewering dat de zaak waar u werkte zaken deed met PRT en / of IRD. Wanneer u aanvankelijk gevraagd wordt in wat voor zaak u werkte, zegt u enkel dat u er deuren maakte (CGVS, p. 9). Pas later beweert u dat uw baas en u samenwerkten met bepaalde organisaties, namelijk PRT en IRD. Voor beide organisaties zouden jullie metaal versnijden voor smalle bruggen. Meer kan u er niet over vertellen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u echter in het geheel geen melding van het feit dat u voor deze organisaties zou hebben gewerkt (zie vragenlijst CGVS). Gezien uw werkzaamheden voor deze organisaties aan de basis van uw problemen zou liggen ondergraaft de vaststelling dat u dit niet heeft vermeldt bij de DVZ uw geloofwaardigheid.

Uw baas zou verder zowel een broer hebben gehad die bij PRT werkte, als één die bij IRD werkte. Zo zou hij aan de opdrachten voor deze organisaties komen (CGVS, p. 12-13). Wanneer opgemerkt wordt dat het wel erg toevallig is dat uw baas een broer bij PRT én een broer bij IRD had, zegt u dat uw baas vier of vijf broers had, die allemaal in buitenlandse organisaties zouden werken. Dat komt echter weinig aannemelijk over.

In het licht van deze verklaringen is het overigens bevreemdend dat de Taliban zich tot uw baas en tot u zouden richten, en niet tot zijn broers die voor PRT en IRD zouden werken. Met deze gedachte geconfronteerd beweert u dat zij niet gevisieerd werden omdat zij in een veilig gebied verbleven. Ze zouden immers vaak in de organisatie waar ze werkten verblijven (CGVS, p. 15). Dat is echter een zwakke verklaring die, gezien de Afghaanse context, onvoldoende is om uit te klaren waarom de Taliban veeleer een zelfstandige handelaar dan wel personeel van PRT en IRD zouden viseren. Het kan evenmin verklaren waarom de Taliban de dreigbrief niet ook aan de broers van uw baas zou richten. Immers, u zegt zelf dat de Taliban alles weet over de personen die voor de overheid werken.

Uw verklaringen over de bedreiging die u en uw baas zouden hebben ontvangen hebben, zijn trouwens weinig overtuigend. Zo verklaart u dat er een eerste brief naar de winkel werd gebracht door een zekere Carlos. In de brief stond dat Asef, uw baas, en zijn collega's hun werk met de 'ongelovigen' moesten stopzetten en de taliban moesten vervoegen in de jihad. Carlos zou u uitdrukkelijk gezegd hebben dat de brief ook voor u bestemd was. Dat zou op 11 hamal 1391 (= 30 maart 2012) zijn geweest (CGVS, p. 14). Hoewel uw baas vlak erna verdwenen zou zijn, blijft u zelf de winkel open houden. U bent gewoon thuis blijven wonen, ondanks uw bewering dat ook u bedreigd werd in deze brief.

Gevraagd waarom u zich niet uit de voeten hebt gemaakt na het ontvangen van de eerste brief, zegt u dat u wel bang was maar dat u geld wilde verdienen (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk bedreigd werd door de Taliban omwille van uw werk, is het in Afghaanse context weinig waarschijnlijk dat u alsnog uw werk zou voortzetten. De geloofwaardigheid van uw relaas over de dreigbrief wordt zo op de helling gezet.

U legt weliswaar een document neer dat u aanduidt als de bewuste brief. Hierbij moet opgemerkt worden dat dit document door eenieder kan zijn opgesteld. Het is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Documenten hebben in het kader van een asielaanvraag immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten.

Uw baas zou verdwenen zijn na het ontvangen van de eerste brief. U zou wel naar zijn woonplaats zijn gegaan om hem te zoeken. Toen u hem daar niet aantrof, bent u niet naar zijn familie gegaan om te vragen of zij nieuws hadden over uw baas, en dat terwijl u wel wist waar zij woonden (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u niet bij de familie van uw baas ging vragen of zij wisten waar hij was, zegt u simpelweg dat u niet de intentie had om dat te doen (CGVS, p. 13). U geeft geen bijkomende verklaring om uit te klaren waarom u niet meer interesse betoonde in het wedervaren van uw baas. Pas toen u de sleutel van de winkel zou zijn gaan brengen, zou u tegen de broer van uw baas hebben gezegd dat uw baas verdwenen was. Die zou daarop bijzonder onverschillig hebben gereageerd met de boodschap dat het uw zaak was omdat het uw baas was (CGVS, p. 13). Ook dat is weinig aannemelijk.

U beweert wel een tiental dagen na het ontvangen van de eerste brief uw werk stopgezet te hebben. Enkele dagen na het stopzetten van uw werk, zou u een nieuwe brief ontvangen hebben. Weer enkele dagen later hebt u Afghanistan verlaten (CGVS, p. 16). Uit deze verklaringen blijkt dat u een aantal dagen voor uw vertrek uit Afghanistan uw werk hebt stopgezet. Eerder tijdens uw gehoor hebt u echter beweerd dat u gewerkt hebt in die winkel tot vlak voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd zegt u simpelweg 'nee', zonder een bijkomende opmerking te maken die de aangehaalde tegenstrijdigheid zou kunnen uitklaren.

Wat betreft de tweede dreigbrief die u ontvangen zou hebben, zijn er eveneens elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo beweert u dat u deze tweede brief 12 of 13 dagen na de eerste brief ontving (CGVS, p. 16). Dat moet dus op 23 of 24 hamal 1391 geweest zijn (= 11 of 12 april 2012). U beweert 2 of 3 dagen na het ontvangen van de tweede brief vertrokken te zijn uit Afghanistan (CGVS, p. 16). Dat zou dus tussen 25 en 27 hamal 1391 moeten zijn. U verklaart echter twee keer dat u pas op 3 saur 1391 vertrokken bent (CGVS p. 14). Deze incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien blijkt dat u niet goed op de hoogte bent van de inhoud van de tweede brief die u beweert ontvangen te hebben. Zo verklaart u dat in deze tweede brief stond dat u uw job moest verlaten en met uw belagers moest werken (CGVS, p. 11). Uit het door u neergelegde stuk blijkt echter dat er staat dat u gevraagd werd uw job te verlaten maar dat u dit niet gedaan hebt. Daarom zou er besloten zijn tot uw executie. Dat u de inhoud van het stuk dat u neerlegt, en dat de kern vormt van uw asielrelaas, niet kent, tast de geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de Taliban in een brief aan u zouden schrijven dat u uw job niet zou hebben stopgezet, terwijl u dat, volgens uw eigen beweringen wel zou hebben gedaan (CGVS, p. 16). U verklaart verder dat de Taliban overal hun spionnen hadden (CGVS, p. 15), zodat ze op de hoogte zouden moeten zijn van de sluiting van de zaak. Uit uw verklaring blijkt overigens dat de Taliban wist dat de zaak gesloten was (CGVS, p. 17). De onwaarschijnlijkheid van de tekst in de dreigbrief doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog verder aangetast door de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen van op het Commissariaat-generaal en die van bij de DVZ. Bij de DVZ hebt u, net als bij het CGVS, verklaard dat u twee dreigbrieven van de Taliban heeft ontvangen. U verklaart bij de DVZ evenwel dat de eerste dreigbrief kwam in de periode kort nadat Karzai pas president was. Gezien Karzai sinds 2002 president is in Afghanistan, moet deze brief dus zo'n tien jaar geleden zijn toegekomen. De tweede brief, zo zegt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juli 2012, zou van drie jaar geleden dateren, dus van 2009 (vragenlijst CGVS vraag 5). Deze tijdsaanduidingen verschillen enorm van de tijdsaanduidingen die u hanteert op het CGVS. Wanneer u met deze grote verschillen geconfronteerd wordt, beweert u dat u ook op de DVZ vertelt heeft dat de eerste brief op 11 hamal kwam en de tweede een paar dagen later. U wijt het verschil aan de tolk. Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen bij de DVZ u werden voorgelezen en dat u getekend hebt voor akkoord, beweert u dat men u het verslag niet heeft voorgelezen. Vlak daarna zegt u echter dat men wel herhaald heeft wat u gezegd hebt (CGVS, p. 17). Deze opmerkingen kunnen dus op geen enkele manier de grote tegenstrijdigheden uitklaren. Ook uw bijkomende opmerking dat u niet kan lezen, kan op geen enkele manier een verduidelijking bieden in deze.

Wat betreft het stuk dat u neerlegt en aanduidt als de tweede dreigbrief, geldt dezelfde redenering als voor het eerste door u neergelegde document. Ook hier moet de bewijskracht van het stuk bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen, die problematisch is.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het overige document dat u neerlegt, uw taskara, kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De bewijskracht van dit document is per definitie laag, gezien alle Afghaanse documenten gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn, zo blijkt uit de informatie van het CGVS. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. Hoe dan ook, uw taskara zou hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit kunnen ondersteunen, dewelke in deze niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van de provincie Ghazni inderdaad van die aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reële risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Ghazni, en meer bepaald in het district Jaghuri, kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen.

U bent een volwassen man in goede gezondheid. U hebt werkervaring als mecanicien en hebt jarenlang in een zaak waar deuren vervaardigd werden gewerkt (CGVS, p. 9). U hebt dus een stiel geleerd die u een zekere zelfredzaamheid verleent. Op basis van deze elementen kan redelijkerwijze besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul, waar u een leven kan uitbouwen en uw beroep kan uitoefenen. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten H.(...) A.(...)W.(...)
geboren te (...), op (...)
en van nationaliteit te zijn : (...)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 17/05/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft (*“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en

behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging door een fout, onvolledigheid of dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 9 en artikel 62 van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Verzoeker stelt voorts dat Kabul geen intern vestigingsalternatief is. De situatie is immers geheel niet veilig. Verzoeker verwijst naar de aanslagen zoals blijkt uit de stukken dat hij aan onderhavig verzoekschrift toevoegt. Verzoeker citeert tevens uit het reisadvies van de Belgische overheid dat hij ook toevoegt aan zijn verzoekschrift. Overigens meent verzoeker dat hij gelet op zijn samenwerking in het verleden met overheidsorganisaties (PRT en IRD) en de om die reden tegenover hem geuite doodsbedreigingen dat hij een hoger risico loopt op bedreiging van zijn leven en zijn persoon in vergelijking met andere Afghaanse burgers die in de hoofdstad verblijven. Het Commissariaat-generaal erkent dat de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Bovendien bedraagt de afstand tussen Kabul en Ghazni slechts 129 kilometer zodat het voor de taliban eenvoudig zal zijn om verzoeker op te sporen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van

het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Zo overtuigen verzoekers verklaringen over de bedreiging die hij en zijn baas zouden hebben ontvangen hebben, niet. Verzoeker verklaarde dat er een eerste brief naar de winkel werd gebracht waarin stond dat Asef, verzoekers baas, en zijn collega's de taliban moesten vervoegen in de jihad (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Degene die de brief bracht zou verzoeker uitdrukkelijk gezegd hebben dat de brief ook voor hem bestemd was (stuk 3, gehoorverslag, p. 14). Hoewel verzoekers baas vlak erna verdwenen zou zijn, blijft verzoeker zelf de winkel openhouden. Verzoeker is overigens ook gewoon thuis blijven wonen, ondanks zijn bewering dat ook hij bedreigd werd in deze brief. Gevraagd waarom verzoeker niet is gevlucht na het ontvangen van de eerste brief, zegt verzoeker enkel dat hij wel bang was maar dat hij geld wilde verdienen (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Indien verzoeker werkelijk bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werk, is het in de Afghaanse context niet aannemelijk dat hij alsnog zijn werk zou voortzetten om wat geld te verdienen, ongeacht het feit dat er klanten waren die aandrongen en er slechts na afspraak bestellingen konden worden afgehaald.

Ook verklaarde verzoeker dat zijn baas zou verdwenen zijn na het ontvangen van de eerste brief en dat verzoeker naar zijn woonplaats is gegaan om hem te zoeken. Verzoeker is echter toen hij zijn baas thuis niet aantrof niet naar diens familie gegaan om te vragen of zij nieuws hadden over zijn baas, dat terwijl hij wel wist waar zij woonden (stuk 3, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker geeft geen bijkomende verklaring om uit te klaren waarom hij niet meer interesse betoonde in het wedervaren van zijn baas. Pas toen hij de sleutel van de winkel zou zijn gaan brengen, zou hij tegen de broer van zijn baas hebben gezegd dat deze verdwenen was. De verklaring dat de broer van verzoekers baas vervolgens bijzonder onverschillig zou hebben gereageerd met de boodschap dat het verzoekers zaak was omdat het zijn baas was (stuk 3, gehoorverslag, p. 13) is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Waar verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij van oordeel was dat mocht er iets met zijn baas gebeurd zijn, diens familie hem wel op de hoogte zou hebben gebracht, kan bovenstaande vaststelling niet verklaren. Verzoeker gaf tijdens het gehoor immers geen bijkomende verklaring om uit te klaren waarom hij niet meer interesse betoonde in het wedervaren van zijn baas. Hij stelt immers slechts dat hij niet de intentie had om naar de familie van zijn baas te gaan. Dat verzoeker thans stelt van oordeel te zijn geweest dat de familie van zijn baas hem wel op de hoogte zouden brengen als er iets met zijn baas gebeurd was, is dan ook slechts een *post factum* verklaring die de bovenstaande vaststelling niet kan verklaren of ontkrachten. Verzoeker verklaarde overigens tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij pas naar de familie ging om de sleutel van de winkel af te geven (stuk 3, gehoorverslag, p. 13).

Verzoeker legt ook incoherente verklaringen af omtrent het ogenblik dat hij de winkel sloot. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd het volgende

opgetekend: "(...) hoeveel tijd tussen de eerste en de tweede brief? Ongeveer 12-13 dagen (...) did you quit your job voor of na de tweede DB? 3-4 dagen na de eerste brief, de shop was open want mensen hadden materiaal met ons, en na die dagen was de shop toe. Maar eerste zei u 7-8 dagen na de eerste DB shop closes, erna zei u 10 dagen nu zegt u 3-4 dagen? Hoe komt het dat u heel de tijd iets anders zegt? Ik bedoel die 10 dagen, voor 3-4 dagen de shop was open, maar erna, de shop was closed, maar mensen die hun materiaal met ons hadden belden me en ik ging en ik gaf het hen in de shop, in totaal het was 10 dagen. Hebt u de winkel gesloten voor of na de 2^e DB? Dat ik stopte met werk? Na de 2^e brief Maar u zegt, in totaal 10 dagen om shop te sluiten, u zegt ook 2^e DB kwam 12-13 dagen na eerste dan moet shop toch definitief toe zijn geweest voor 2^e DB? In die dagen, de 10 dagen en de brief die ik kreeg en dan die tien dagen, de studenten, die werkten in de shop, ze waren ook nog daar en de dingen van de mensen die met ons waren, ze belden ons en ik ging naar de shop om het aan hem te geven, na 10 dagen ik ging niet meer, dan de 2^e brief kwam en 2-3 dagen later ben ik vertrokken (...)" (stuk 3, gehoorverslag, p. 16) (eigen onderlijning). Verzoeker legt aldus onverenigbare verklaringen af. Zo stelt hij enerzijds pas te zijn gestopt met het werk na de ontvangst van de tweede dreigbrief die hij ongeveer 12-13 dagen na de eerste dreigbrief heeft verkregen, en anderzijds stelt hij 10 dagen na de ontvangst van de eerste dreigbrief de winkel te hebben gesloten. Verzoeker slaagt er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

Bovendien blijkt verzoeker niet goed op de hoogte van de inhoud van de tweede brief die hij beweert ontvangen te hebben. Zo verklaart verzoeker dat in deze tweede brief stond dat hij zijn job moest verlaten en met zijn belagers moest werken (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Uit het door verzoeker neergelegde stuk blijkt echter dat er staat dat verzoeker gevraagd werd zijn job te verlaten maar dat hij dit niet gedaan heeft waardoor er besloten werd tot verzoekers executie (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Dat verzoeker de exacte inhoud van het stuk dat hij neerlegt en dat de kern vormt van zijn asielrelaas niet kent, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker tracht zijn verklaringen in onderhavig verzoekschrift alsnog verenigbaar te laten lijken met de inhoud van de dreigbrief door erop te wijzen dat de dreigbrief ook melding maakt van het feit dat er verscheidene keren gevraagd werd om hen te vervoegen, hetgeen hij geweigerd heeft. Verzoeker gaat er aan voorbij dat in de tweede dreigbrief melding werd gemaakt van de beslissing tot executie van verzoeker. Dat verzoeker niet op de hoogte is van een dergelijk cruciaal aspect van deze dreigbrief en ook van zijn situatie is niet aannemelijk. De stelling dat van hem niet kan worden verlangd de exacte inhoud van de brief uit het hoofd te kennen kan worden bevestigd. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker van een dergelijk belangrijk aspect niets afweet, ongeacht het feit dat hij niet kan lezen en de inhoud twee maanden voordien van zijn vader heeft vernomen.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder ondermijnd door de flagrante tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen van op het Commissariaat-generaal en die van bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker, net als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaard dat hij twee dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dat de eerste dreigbrief kwam in de periode kort nadat Karzai pas president was. De tweede brief, zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juli 2012, zou van drie jaar geleden dateren, dus van 2009 (stuk 11, vragenlijst, vraag 5). Deze tijdsaanduidingen verschillen enorm van de tijdsaanduidingen die verzoeker hanteert op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt daar deze twee dreigbrieven vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan te hebben verkregen. Op de Dienst vreemdelingenzaken situeert hij zijn vertrek 2 maanden voor zijn aankomst in België. Aangezien verzoeker stelt op 15 juni 2012 in België te zijn aangekomen, moet hij volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze brieven in april 2012 ontvangen hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 16; stuk 11, verklaring, punt 35). Wanneer verzoeker met deze grote verschillen geconfronteerd wordt, wijt hij het verschil in zijn verklaringen aan de tolk. Ook in onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker naar de tolk. Geconfronteerd met het feit dat verzoekers verklaringen hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat hij getekend heeft voor akkoord, beweert hij dat het verslag niet werd voorgelezen. Vlak daarna zegt verzoeker echter dat men wel herhaald heeft wat hij gezegd hebt (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Deze opmerkingen kunnen dus op geen enkele manier de grote verschillen in verzoekers verklaringen uitklaren. Waar verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent het verschil in Dari dat verzoeker spreekt, die afkomstig is van het platteland met het Dari dat elders in Afghanistan gesproken wordt waardoor het moeilijk is om elkaar te begrijpen om voormelde onjuistheden te verklaren, stelt de Raad vast dat verzoeker op 16 juli 2012 een verklaring ondertekende waarin hij uitdrukkelijk verklaart de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk.

Verzoeker maakte destijds geen enkele opmerking omtrent deze tolk. Verzoekers argumentatie desbetreffend is dan ook niet ernstig.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de dreigbrieven die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

3.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een gezonde volwassen man, heeft werkervaring als mecanicien en heeft jarenlang in een zaak waar deuren vervaardigd werden gewerkt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er s in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven

waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban bij een terugkeer, naar de doodsbedreigingen omwille van zijn profiel, en de geringe afstand tussen Kabul en Ghazni zoals blijkt uit een stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dient er op te worden gewezen dat, zoals hoger uiteengezet, verzoekers problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekers betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij een Hazara is en behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in Afghanistan, die geteisterd wordt door vervolging en onderdrukking door onder meer de taliban, dient te worden opgemerkt dat het louter behoren tot een minderheidsgroep niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. Wat betreft de verschillende persartikelen (stuk 15; stukken 8, a, i. t.e.m. 8, a, iv; stukken 8, b, i en 8, b, ii; stukken 8 c t.e.m. 8 e) die verzoeker neerlegt teneinde de situatie in Kabul aan te tonen, stelt de Raad vast dat zij allen melding maken van aanslagen en incidenten gericht tegen high profile doelwitten, zoals hoger omstandig werd toegelicht en aldus perfect aansluiten op wat in hogervermelde informatie is opgenomen. Uit stuk 8, a, v blijkt overigens slechts dat er een aanslag is gebeurd in Kabul stad, zonder enige verduidelijking, waardoor dit stuk geenszins van aard is van aan te tonen dat er in Kabul een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook uit het bijgevoegde reisadvies blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul gericht is tegen "highprofile doelwitten" zoals ambassades en overheidsgebouwen. Overigens heeft het reisadvies betrekking op westerlingen die naar Afghanistan reizen en slaat niet op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker toont evenmin aan dat hij aanzien wordt als zijnde "een Afghaanse overheid". Verzoekers identiteit staat niet ter discussie. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekers taskara zijn asielrelaas zou kunnen bevestigen. Ook de bewijzen van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands, zijn ter zake niet dienstig. De Raad ziet voorts niet in hoe de algemene Wikipedia informatie omtrent International Relief and Development Inc en het Provincial Reconstruction Team kan bijdragen aan tot de erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dergelijke algemene informatie

volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. De persartikelen die verzoeker neerlegt met betrekking tot de situatie in Ghazni en de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 waaruit blijkt dat inwoners van Ghazni in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zijn gelet op het veilig vestigingsalternatief in de stad Kabul niet dienstig.

Per brief van 7 oktober 2013 bezorgt de verwerende partij de Raad een aanvullende nota en voegt hierbij een document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" d.d. 5 september 2013, die de actualisatie betreft van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013. De Raad stelt vast dat volgens deze recente informatie de veiligheidssituatie in Kabul-stad niet is gewijzigd. Er zijn geen elementen aanwezig waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde dienaangaande geen opmerkingen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om de uitgebreide en gedetailleerde analyse aanwezig in het administratief dossier te ondergraven.

3.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 24 mei 2013 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF